

MARA ONEL

ZIARUL DE MÂINE

© Editura CARMINIS

© Editura CARMINIS

Mara Onel

ZIARUL DE MÂINE

EDITURA CARMINIS

© Editura CARMINIS

Pădurea tăcea în ecouri. Sau poate ecourile erau, de fapt, ale neregulatelor mele bătăi de inimă. Aveam o inimă, nu-i așa? Trebuia să am! Altfel, ce m-ar fi putut dura atât de greu în piept? Aerul nu-mi era de ajuns, acaparat de ceața aceea densă care-l îmbâcsea și pe care mă deranja să mi-o imaginez în propriii plămâni. Plouase. Nu mai mergeam de multă vreme pe vreo potecă și, categoric, trebuia să alerg. Dar începeam să uit motivul. De ce anume fugeam? Către cine? Am încercat să întreb copacii, dar vocea mi se stinsese, de parcă aș fi strigat îndelung. Am căzut în genunchi.

Cerul era rece și aerul era gri. Posibil pentru că era vineri, 13. Ianuarie. Probabil pentru că eram în București.

Despre oraș se spun multe; nu doar laude, ce-i drept. Dar unu dintr-o mie de cuvinte reușește să nu sune tocmai a insultă. E adevărat, destule neajunsuri sunt reproșate de către nativi și caselor mai mari, așa ca Parisul și Madridul, de exemplu, însă cui îi pasă? Important e ca noi să continuăm să aruncăm cu vorbe de ocară în ceea ce ne aparține și, deopotrivă, în străinii care îndrăznesc să ne dea dreptate.

Mie-mi plăcea Bucureștiul. Sau mă obișnuisem cu el. Unii ar putea fi de părere că sunt două lucruri diferite și că sufeream de vreo formă rară a Sindromului Stockholm. Așa o fi fost.

Căsuța asta, pe care mi-o dăruiseră ai mei – nu fără efort – când împlinisem 18 ani, nu ieșea din tiparul rândului de căsuțe de același fel din strada în trepte Xenofon. Niciun detaliu exterior n-o făcea specială, cel puțin la o primă privire, dar eu o îndrăgeam în mod special în acest București, fiindcă era a mea, fiindcă pereții ei mă cunoșteau, iar sprijinite de ei stăteau rafturile pe care așezasem cărțile pe care le iubeam. Întreținerea nu-mi cerea imposibilul. Când am închis ușa în urma mea, nu

era nici prea devreme, dar nici târziu. Părinții care-și lăsau copiii la școală în drum spre serviciu plecaseră deja de vreo douăzeci de minute. Cei care n-aveau de făcut această oprire abia acum răsuceau cheia în contact și fie se rugau în șoaptă pentru miracolul unui trafic fără ambuteiaje, fie nu începeau lucrul la ora opt, fie nu le mai păsa. Era opt fără douăzeci. Sunetul încuietorii a făcut să tresară o pisică și raza de lumină a unui lampadar încă aprins a demonstrat că pisica era neagră. Sigur, era neagră numai în fracțiunea de secundă în care trecuse grăbită și înspăimântată pe sub bec. În rest, nu exista certitudine și pisica putea avea orice culoare dorea. De fapt, viața pare să ofere tot mai multe dovezi că nici chiar în clipa în care suntem siguri de ceea ce vedem, n-ar trebui să fim. Dacă-ș fi fost întrebată, aș fi putut răspunde prompt că nu sunt superstițioasă. Chiar nu sunt. Pentru sinceritate (clamată în toate conjuncturile și condamnată fără proces în cele mai multe dintre acestea), aș fi adăugat o notă de subsol: totuși, dacă-ș avea de ales, n-aș trece intenționat pe sub o scară. Pentru orice eventualitate. La asta mă gândeam pornind spre Parcul Carol I, dar firul ideilor mi s-a întrerupt când am verificat reflex dacă am dat drumul cheii în buzunar și mi-am amintit fugitiv că auzisem undeva cum că, în unele comunități norvegiene, oamenii nu-și încuie niciodată casele. Problema lor, ar spune unii. Problema noastră, i-ar contrazice alții.

Din Carol, cu magistrala 2 de metrou, făceam vreo jumătate de oră până pe Arthur Verona. În fiecare vineri, la aceeași oră, luam același metrou, până la aceeași destinație și, de cele mai multe ori, în acest interval terminam de transcris cursuri și de completat teme pentru mai târziu. Eu și ceilalți călători regulați ne cunoșteam reciproc – iar

prin asta vreau să spun că ne recunoșteam cu ușurință printre restul pasagerilor – și ne zâmbeam uneori în chip de salut. Nu ajungeam niciodată să ne vorbim cu adevărat, din cauza regulilor nescrise impuse de un spațiu restrâns plin de necunoscuți. Dar mai eram oare necunoscuți, când ne petreceam săptămânal ori chiar mai des timp din viață împreună?

Nu ne adresam cuvinte, fiindcă nici nu ne știam numele – consideram c-ar fi nepotrivit. Nu era totuși mai nepotrivit să ne tratăm ca pe străini, doar pentru că nu ne știam numele?

În ziua aceea era mai aglomerat decât de obicei, cu toate că nu zăream decât trei dintre fețele familiare. Le spuneam Sherlock Holmes (bărbat la patruzeci de ani cu o nelipsită șapcă deerstalker asemeni celei care întregește imaginea eroului lui Conan Doyle), Picasso (mereu pătat cu vopsea, ocazional ducând pensule undeva, probabil la reparat și un chip pătrășos, ca scos dintr-o pictură cubistă) și Anna Karenina (constant arătând cuprinsă de o suferință diafană).

Pentru orele de curs din acea după-amiază făcusem deja tot ce trebuia să fac și-n timpul pe care-l aveam la dispoziție până la stația la care coboram, nu putusem să nu remarc expresia nouă, cu trăsături de o simetrie subtilă a tânărului care abia dacă-și ridicase ochii din ziarul pe care-l citise în ultimul sfert de oră. Trecuse ceva vreme de când văzusem ultima oară pe cineva citind ziarul – activitate cu un desuet aer de secol al XX-lea. Într-o încercare de a nu importuna cumva printr-o insistență necuvenită, privirea mi se plimba alene prin metrou, deși revenea involuntar și stăruitor asupra lui odată la câteva secunde.

Pesemne căzusem pe gânduri și uitasem să caut ochilor mei o direcție nouă, pentru că el a împachetat foile tipărite mărunț cu tușul care-i înnegrise ușor vârfurile degetelor și m-a găsit instinctiv, ca efect al senzației că era privit. M-am uitat în jos roșind, dându-mi seama de propria impolitețe, apoi l-am căutat iar, să verific dacă mă iertase și se întorsese la ce intenționa să facă, adică să se aplece să lase ziarul în rucsacul de lângă piciorul stâng. Continuase să mă observe, așa că atunci când mi-am ridicat din nou capul, am restabilit fără să vreau contactul vizual. Mi-a surâs înțelegător și l-am imitat stângace, după aceea și-a deschis rucsacul, iar în locul cotidianului a scos o carte pe care o citise până aproape de final și a reluat lectura de unde rămăsese.

Pe Arthur Verona, o stradă cu multă culoare și ziduri vii, exista o librărie Cărturești la care lucram când nu eram la cursuri. Câteodată mă simțeam vinovată că primeam bani ca să stau printre cărți și oameni, să le vorbesc primelor despre cei din urmă și invers. Momentele de dinaintea începerii programului aveau un farmec aparte. Era liniște. Atât de liniște, încât puteam să aud freacă hârtiei când respira. În apropierea orei opt și jumătate, până și cei mai timizi zori își făceau curaj să se ivească, iar o umbră de lumină își croia întotdeauna cale prin ușile de sticlă. Ce-mi plăcea la aceste uși era metafora: de fiecare dată, sticla îmi arăta în același timp două realități – reflexia interiorului și lumea de afară. Era alegerea mea dacă mă mulțumeam cu oglindirea, cu o copie, decorul scenic, butaforia sau căutam adevărul dincolo de scenă și mă uitam mai departe de vârful nasului.

Întoarsă cu spatele spre intrare, confruntând ordinea romanelor din secțiunea *Ficțiune* cu cea înscrisă într-un registru, am deslușit prezența unui prim vizitator, fiindcă zgomotul orașului care se pusese în mișcare a ajuns până la mine mai puternic după ce s-a deschis ușa, apoi s-a estompat din nou. O voce masculină, baritonală a salutat și s-a interesat dacă aveam lucrări semnate de Javier Marías. Marías era unul dintre scriitorii mei preferați. Am făcut un pas în lateral ca să mă pot uita la cel care-mi adresase întrebarea. Mâna mi-a rămas suspendată în aer, indicând direcția colecției de opere spaniole și zâmbetul care-mi însoțea gestul mi-a înghețat pe buze.

El m-a recunoscut în același moment, pleoapele deschizându-i-se mai larg și expunându-i irisurile de melasă – melasă neagră, densă și amară. Era brunet, cu vreo douăzeci de centimetri mai înalt decât mine, un nas vag ascuțit și o gură acum întredeschisă. Avea ochi frumoși, cu gene neobișnuit de lungi. Detaliile astea le remarcasem în metrou, nu în cele două secunde și jumătate, cât mi-a luat să mă adun. A trecut pe lângă mine și a revenit cu un exemplar din *Așa începe răul*. O alegere bună, l-am asigurat. S-a oprit atent asupra ecusonului din pieptul meu și m-a întrebat serios: *Tu cum crezi că începe răul, Sofia?* Chiar voia părerea mea sinceră? *Te rog*, a insistat cu aceeași gravitate. Cred că răul începe odată cu binele mai mare. Și-a luat o clipă să reflecteze la cuvintele mele. *S-ar putea ca așa să fie*, a conchis. S-a sprijinit de teighea, vorbind mai mult pentru sine decât pentru mine despre cum ea, studentă la Medicină, tocmai îl părăsise pe el, student la master la Inginerie Aerospațială, pentru că *asa*

e cel mai bine. Amândoi avem visuri prea mari ca să mai putem face față și visului celuilalt – ghilimele în aer. Minte mi-a zburat la Otilia Mărculescu și Felix Sima.

Trei oameni așteptau în spatele lui, iar unul și-a dres glasul. Mi-a cerut iertare. Nu știa de ce irosea timpul unei necunoscute cu povești care n-o priveau. Casian, s-a prezentat într-un târziu, strângându-mi blând mâna. *Mi-a părut bine*, a adăugat. *Sper că nu ți-a părut prea rău, ori eu, prea bizar.* Și-a luat cartea și a plecat, fără să privească înapoi.

Ela lui Camil Petrescu era cea mai frumoasă studentă la Litere. Eu eram doar studentă la Litere, în al treilea an de facultate. Visul meu nu era prea mare ca să împartă aceeași pernă cu visul altcuiva.

